

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 43. S. Bruno Archiepiscopus Coloniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. que cum filio suo intererat, quem cum
 A. C. 953. se Regis Germaniæ Vasallum professus
 fuisse, Otto Italiæ regendæ præfecit. Il-
 le vero, ut ante adsueverat, ibidem Epi-
 scopos Optimatesque vexavit.

§. XLIII.

S. Bruno Archiepiscopus Coloniensis.

vit. ap. Sur. Anno sequente nongentesimo quinquage-
2. Ott. p. 785. gesimo tertio Bruno, Regis Ottonis
Mabil. Sæc. frater, Archiepiscopus Coloniensis ele-
5. p. 331. ctus est, præcipuum Ecclesiæ Germani-
vit. 6. 4. cæ ornamentum. Is quadriennis Wal-
 derico Episcopo Ultrajectensi erudiendus
 traditus, postquam prima grammaticæ
 elementa didicisset, Prudentii Poëma le-
 gere iussus est, quo adolescens mire de-
 lectabatur. Tum etiam Scriptores clas-
 sicos omnes Græcos Latinosque pervol-
 vit. Non eum divitiæ, non hominum
 frequentia a literarum studiis retrahere
 poterant, & tanto amore in libros fere-
 batur, ut vehementissime offenderetur,
 si quis eos negligenter tractasset aut ali-
 quam paginam corrupisset. Ubi Otto,
 frater, Germaniæ Solium conscendit, ab
 eo vocatus ad Regiam, singulare omni-
 bus Doctrinæ virtutisque Exemplar ex-
 titit. Tunc iterum septem liberalibus
 artibus renovato fervore operam dedit,
 Historiæ Scriptores, Oratores, Poetas,
 Philosophos in societate doctissimorum
 viro-

virorum Græcorum Latinorumque, qui Sæculum X.
 bus non nunquam pro Interprete erat, A. C. 953.
 manibus trivit, Rege fratre quandoque
 eruditissimas dissertationes auscultante.
 Israel Episcopus Scotus, quo etiam Ma-
 gistro usus est, ubi de Brunone sermo in-
 cidebat, Sanctum appellare solebat.
 Græci, quos præceptores advocabat,
 præclaras ejus dotes admirabantur, & ad
 suos reversi virtutem singularem depræ-
 dicabant.

Bruno quacunq̃ue pressos calamitate,
 frequentissime ad se confugientes juva-
 bat, neutiquam dimittens librorum cu-
 ram. Componebat, dictabat, linguæ La-
 tinæ elegantiam excolebat, ejusque amo-
 rem aliis insinuabat, sine fastu, comita-
 tem morumque gravitatem conjungens.
 Etiam sumpto prandio lectioni & medi-
 tationi intentus erat, & solícite cavebat,
 ne aliqua pars temporis matutini labore
 careret. Attente legebat etiam Co-
 mœdias, ad stilum solum, non autem ad
 materiam advertens. Porro quia Rex
 Frater ex uno civitate in aliam migra-
 bat, ipse quocunq̃ue proficiscebatur, Bi-
 bliothecam suam deferri jubebat, in iti-
 nere etiam libris intentus, & in mediis
 turbis otio literario vacans. Divinis
 officiis devotissimo animo intererat,
 cumque quadam die sub Missæ Solemnia
 Henricum fratrem suum cum Conrado,
 Duce

c. 8.

Sæculum X. Duce Lotharingæ, confabulantem con-
A. C. 953. spexisset, prædixit, intempestivam eo-
 rum amicitiam funestarum rixarum cau-
 sam fore. Illa tempestate probi omnes
 sive Episcopi sive sæculares, quicumque
 Religionis cultum florere cupiebant,
 præsidium in Brunone quærebant, & ni-
 hil eximium se nisi ipso approbante effe-
 cturos existimabant.

6.9.

Prima rudimenta Regiminis Ecclesia-
 stici posuit Bruno, cum præfuit quibus-
 dam monasteriis, sibi adhuc juveni col-
 latis. Qua potestate ipse usus est ad re-
 gulæ observantiam reducendam nolen-
 tibus volentibus monachis. Sed & iisdem
 antiqua privilegia Fratris Regis auctorita-
 te restitui curavit; sibi vero suisve nullam
 aliam reddituum partem vindicavit, nisi
 quam monasteriorum Præpositi ultro ob-
 tulerant. Inter illa Monasteria numera-
 batur Lauresheimense, quod olim Rex

Henrici Re-
 gis Pietas.

Henricus cuidam Principi importune il-
 lud sibi expetenti denegaverat. Nam
 cum in bello, quod sub regni auspiciis
 Henrico Dux Lotharingæ Gisbertus
 viribus Regis Franciæ suffultus inferre
 audebat, quidam Comes potentissimus
 adductis multis militibus, ex feudis suis
 collectis, non ignarus Regem a complu-
 ribus proceribus desereri, faventem occa-
 sionem nactus esse sibi videretur, misit
 quosdam de suis, qui Abbatiam Laures-
 heimen-

Luitpr. IV.
 hist. c. 15.

.8.3

heimensẽm ipsi concedi postularent, cuius pingues redditus ad alendam copiarum partem adhiberet. Respondit Rex; præsentem se responsum daturum. Ille ratus, effectum esse, quod sperabat, celeriter ad Regem advehitur, cui Henricus in conspectu omnium circumstantium: *Monasteriorum Bona ad sustentandos milites destinata non sunt. Ceterum cum gratiam, isto belli tempore, petis, minanti quam roganti propior es. Quare scias velim, me tibi nec monasterium nec quamcumque rem aliam collaturum. Si vero cum ceteris fidei mibi datæ Sacramentum violantibus domum abire vis, missionem facio.* Tunc Comes pudorem non ferens, Regisque pedibus advolutus, culpam confessus est.

Wicfrido Archiepiscopo Colonienſi anno nongentesimo quinquagesimo tertio fatiſ functo, Clerici, Nobiles, totusque populus cupiebant, ut ipsi Bruno succederet. Cujus juventutem venerabilem efficiebat morum gravitas, Natalium splendorem humilitas & lenitas, Scientiam vero, quæ inflare solet, sapientia & modestia temperabant, divitias immensas non ad avaritiam satiantem, sed ad inopes sublevandos impendebat. Ergo una omnium voce eligitur; illudque solum sollicitos tenebat, ne oblata dignitas tanto Principe minor

Hist. Eccles. Tom. XIII. Y vide-

Sæculum X.

A. C. 953.

Sæculum X. videretur. Electio, ut mos ferebat, facta est, antequam Antecessor tumulo inferretur, missique ad Regem Ottonem Delegati quatuor ex Clericis Cathedralibus, & quatuor Laici, qui ipsius consensum peterent. Dedit Otto, fratremque suum Brunonem protinus Coloniam dimisit. Ubi omnibus summam lætitiæ profitentibus excipitur, Episcopus ordinatur, & throno Episcopali imponitur. Rex autem ei Regnum Lotharii administrandum commisit. Archiepiscopi vero Brunonis primæ curæ fuerunt, concordiam inter omnes Congregationes ad Sedem suam pertinentes stabilire, luxum in vestimentis & varietatem ad modestiæ limites reducere, & præcipere, ut decus & Majestas, quantum fieri posset, in celebrando Divino officio servaretur.

c. 12.

c. 19.

§. XLIV.

Ratherius Episcopus Leodiensis.

Folcuin. c. 21. *Sup. §. 6.* *Mabil. Sæc. 5. p. 479.* *Rath. ep. ad Jo. Pap.* Inter hæc, cum Ecclesia Leodiensis vacaret, eam Bruno Archiepiscopus contulit Ratherio, Verona expulso, cujus vita altius nobis repetenda. Hugone Rege Italiæ, ipsius persecutore, anno nongentesimo quadragesimo quinto ex Italia ejecto, Ratherius e carcere liberatur, rursusque a Berengario in Italia dominante, urgente Manasse Archiepiscopo Mediolanensi, custodiæ traditur. Tribus